

hvor Reglerne for Duel ere overtraadte. For-
saavidt man har talt om, at det er vanskeligt
at finde Beviis i saadanne Tilfælde, hvor Duel
foreligger, maa jeg naturligtviis indbrømme dette,
men Vanskeligheden er dog ikke her af nogen
anden Character end den, der er tilstede ved
mangfoldige andre Forbrydelser. Man vil
navnlig være henviist til Duellanternes egen
Forklaring, men dog ogsaa til Secundanternes
Forklaring, thi vel er det saa, at de have været
med i Gjerningen og altsaa ikke kunne op-
træde som Vidner, men man forkaster ingen-
lunde Mestskyldiges Forklaring, om den end
ikke tillægges samme Troværdighed som Vid-
ners. Desuden kunne samtlige Omstændighe-
der, naar de komme op, være af den Bestaffen-
hed, at det ganske klart fremgaaer af dem, hvor-
ledes Handlingen egentlig er gaaet for sig, og
derved ogsaa, hvorvidt der har fundet en Over-
trædelse af Reglerne Sted eller en Aftale om
at forisætte Kampen til det Yderste. En sær-
egen Straf for den, som maatte befindes at
gjøre Bane af at duellere, troer jeg rigtignok
er aldeles unødvendig efter vore Forhold. Der-
som der forelaa nogensomhelst praktisk Nød-
vendighed derfor, vilde der ikke være Noget
iveien for at vedtage en saadan Bestemmelse;
men det forekommer mig, at det vilde see be-
sunderligt ud, om man vilde indføre en saadan
ny Bestemmelse i vor Straffelovgivning, naar
der neppe skal kunne paavises nogetsomhelst
Tilfælde, hvor den har kunnet finde Anven-
delse, selv om man gaaer temmelig langt til-
bage i Historien. Jeg maa saaledes tilraade,
at Capitlets 2 Paragrapher i det Hele vedta-
ges, men jeg henstiller, hvorvidt man kunde
ønske noget strengere Straffebestemmelser. —
Jeg kommer derefter til Capitlet om Grefor-
nærmelser, og jeg maa da paa det Bestemteste
fraraade det høie Thing at vedtage det under
Nr. 95 foreslaaede Tillæg til § 215, thi det
falder aldeles ikke ind under nærværende Lovs
Omraade, og man kunde i Grunden ligesaa
godt vedtage at tilspøie en hvilkensomhelst anden
Bestemmelse som denne; dette er en reen
processuel Bestemmelse, som slet ikke har Noget
at gjøre med Straffeloven. Jeg troer, at man
vel maa vogte sig for at gjøre Erfaringer fra
enkelte Tilfælde anvendelige paa almindelige

Forbestemmelser, og dersom ethvert æret Medlem
efter sin personlige Erfaring vilde i hvert enkelt
Tilfælde foreslaae Noget, som han meente skulde
forebygge, hvad han havde fundet urigtigt, vilde
Loven ganske vist faae et eiendommeligt, broget
Udsende. — Det under Nr. 96 stillede For-
slag maa jeg ligeledes fraraade. Det er en
Skærpelse af den hidtil bestaaende Tilstand,
medens den i Udkastet foreslaaede § 216 i det
Væsentlige stemmer med § 9 i Presseloven af
3die Januar 1851, der, som bekjendt, er ved-
tagen af Rigsdagen. Det kan gjerne være, at
der i enkelte Tilfælde finder en noget mildere
Bedømmelse af Fornærmelser Sted end den,
som har været selve Lovens Tanke; men jeg
skal dog gjøre opmærksom paa, at Fængsels-
straffen i nærværende Lovudkast er stillet særrest,
hvilket i Almindelighed har den særegne Betyd-
ning, at det efter Lovens Tanke er den almin-
delige Straf, som hyppigst skal anvendes. Denne
Forbrydelse kan ogsaa efter sin Character frem-
træde under væsentlig mildere Former, navnlig
ogsaa efter Hensyn til, hvem den rettes imod,
og jeg troer derfor ikke, at der er Anledning
til at udelukke Domstolene fra at kunne vælge
Bøder, hvorved man vilde tvinge dem til at
forlade den nu i en Række af Aar fulgte Wei.
Jeg troer, at man ligeledes her skal vogte sig
for at lade sig forlede af en personlig Opsat-
telse af enkelte indtrædende Tilfælde, thi Reglen
maa gives saaledes, at den ikke blot kan an-
vendes paa den nuværende Tilstand, men ogsaa
paa enhver kommende, og hvis der finder nogen
Uregelmæssighed Sted i denne Henseende, vil
jeg hellere ønske, at den forandres ved den
offentlige Menings Tryk, end ved at der ved-
tages særlige Bestemmelser derom. — Den
under Nr. 97 foreslaaede nye Paragraph vedrører
et Forhold, som hidtil ikke har været kjendt i
vor Straffelovgivning. Jeg troer, at det, der-
som man skulde gaae ind paa denne Wei, vilde
være vanskeligt at sige, hvor man skulde standse.
Dersom enhver Indtrængen i Andres Hemme-
ligheder — og det er den egentlige Grundtanke
i Paragraphen — skulde gjøres til Gjenstand
for Straffebestemmelser, vilde det være meget
vanskeligt at forme en saadan Paragraph. Jeg
skal desuden gjøre opmærksom paa en særlig
Mangel ved Paragraphen, som den foreligger,